

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. H., narozen dne
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. JMK 31116/2016, sp. zn. S –
JMK 158454/2015/ODOS/Bo,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení

Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. JMK 31116/2016, sp. zn. S – JMK 158454/2015/ODOS/Bo (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy, ze dne 20. 8. 2015, č. j. MUZN 64804/2015, sp. zn. 3347/2015/Douš (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 10. 3. 2015 v 8:45 hod. na silnici č. I/53 v obci Lechovice u domu č. 119, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, když mu byla po odečtení odchylky měření ± 3 km/hod. silničním radarem AD9C naměřena rychlost jízdy nejméně 64 km/hod, přestože na daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně stručně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž následně přistoupil k vypořádání odvolacích námitek. Co se týče námítky ohledně toho, že žalobce nebyl řidičem vozidla, k tomu žalovaný uvedl, že není důvodná, neboť byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Pakliže by žalobce přece jen převzal řízení vozidla až po provedeném měření rychlosti, a to z důvodu, že původnímu řidiči hrozilo vybodování, musí za své jednání nést následky. Žalovaný nicméně primárně vycházel ze závěru, že tvrzení žalobce je účelové, neboť nemá oporu ve spisu. Policisté ve své dokumentaci uvedli, že se ve vozidle žádná další osoba nenacházela. O věrohodnosti této výpovědi neměl žalovaný žádné pochybnosti, neboť policisté jednali v rámci výkonu své služební činnosti. Žalobce navíc tuto námitku vznesl až v rámci odvolacího řízení, tedy až poté, co bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.

Na základě podkladů obsažených ve spisu pak žalovaný uvedl, že bylo dostatečně prokázáno, že policejní hlídka prováděla měření rychlosti v obci, a to způsobem rychloměrem, přičemž byla žalobci po zohlednění odchylky měření ± 3 km/hod. naměřena rychlost jízdy 64 km/hod. Pokud tedy žalobce namítal, že měření rychlosti neproběhlo v obci, přičemž za tímto účelem navrhoval provést důkaz ohledáním, žalovaný k tomu uvedl, že není rozhodné, kde stálo policejní vozidlo vybavené příslušným rychloměrem. Podstatné je, zda se v okamžiku měření rychlosti nacházelo v obci měřené vozidlo, o čemž není s odkazem na pořízenou fotodokumentaci a záznam o přestupku možné důvodně pochybovat. Stejně tak nepovažoval žalovaný za důvodnou námitku žalobce brojící proti výsledkům měření, které měly být zkresleny vlivem

přítomnosti dopravního značení a protijedoucího vozidla. Správnost provedeného měření a získaných výsledků byla totiž potvrzena v rámci vyjádření výrobce rychloměru, který k dotazu prvostupňového správního orgánu uvedl, že dopravní značení ani protijedoucí vozidlo se nenacházejí v měřícím svazku, takže nemohlo být jejich přítomností měření ovlivněno. Měřené vozidlo je na snímku ve správné poloze, což svědčí o odpovídajícím ustavení policejního vozidla. Pokud žalobce ve svém doplnění odvolání uváděl jiný výpočet a jeho obrazové znázornění, jednalo se dle názoru žalovaného z odborného hlediska o ničím nepodložené závěry, které není možné vlivem černo-bílého provedení obrázku podrobněji hodnotit.

Pokud se jedná o namítaný nedostatek ve vztahu k náležitému zjištění skutkového stavu, žalovaný konstatoval, že měření rychlosti bylo provedeno policisty, kteří jsou ze zákona oprávněni a také způsobilí provádět měření rychlosti. Předmětem řízení navíc není zkoumání způsobilosti policistů či způsobu provedení měření rychlosti, ale posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek. Posouzení kompetence nebo postupu příslušných policistů navíc není předmětem činnosti správního orgánu. V řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly podjatosti policistů, přičemž skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Z hlediska subjektivní stránky přestupku poté žalovaný stejně jako prvostupňový správní orgán dovedl zavinění žalobce ve formě nedbalosti. K tomu uvedl, že měl jako držitel řidičského oprávnění vědět, že na daném místě je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Aktuální rychlost vozidla je navíc evidována tachometrem. Žalobce tedy minimálně měl a mohl vědět, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost. Co se týče námitky ohledně absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy zákon povinnost uvádět tento údaj ve výroku rozhodnutí nestanovoval. Žalovaný poté považoval za přezkoumatelné rovněž úvahy prvostupňového správního orgánu ohledně materiální stránky přestupku, přičemž doplnil, že obecně je naplněn materiální znak tím, že dojde k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku, který zákonodárce sankcionuje. Žalobce navíc překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 14 km/hod., přičemž mu byla uložena pokuta na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby.

III. Žaloba

V žalobě žalobce předně namítal, že jsou dány pochybnosti o osobě pachatele, resp. řidiči měřeného vozidla. Správní orgány dle jeho názoru nedostatečně zjistily skutkový stav věci, neboť řidičem byla v době měření jiná osoba, které hrozilo vybodování, a z toho důvodu se s ní žalobce následně a bez povšimnutí policistů vyměnil. Tuto námitku nelze odmítnout pouze proto, že byla uplatněna až v odvolání, a to s odkazem na ustálenou judikaturu. Je navíc logické, že ji žalobce uplatnil až ve chvíli, kdy se dozvěděl o tom, že má být potrestán za jednání jiného. Pokud by navíc namítl tuto skutečnost na místě silniční kontroly, pak by pozbývala jeho verze skutkového stavu na významu, neboť by došlo ke zmaření účelu záměny řidičů. Vyjádření se k podezření z přestupku je pouze právem, nikoliv povinností obviněného. Žalobce dále uvedl, že nerozporoval obsah policejní dokumentace, dle které byl ve vozidle při silniční kontrole sám. Původní řidič totiž z vozidla vystoupil, a to v obci Bantice. Je tedy dána důvodná pochybnost, že žalobce nebyl řidičem měřeného vozidla a pachatelem přestupku, čímž se správní orgány dostatečně nezabývaly. Neprovedly za tímto účelem dokazování výsledkem zasahujících

policistů či obviněného z přestupku. Žalovaný navíc vycházel v tomto ohledu pouze z úředního záznamu, který nelze jako důkazní prostředek použít. Z jeho obsahu navíc nevyplývá, že by byla záměna řidičů vyloučena, resp. že by měli policisté vozidlo žalobce neustále v dohledu.

Dále žalobce namítal, že nebyla ve správním řízení vůbec vypořádána jeho námitka ohledně toho, že přední levé dveře policejního vozidla byly promáčknuty, k čemuž zřejmě došlo při dopravní nehodě a mohlo to mít za následek rozkalibrování rychloměru. Stejně tak nebylo zdůvodněno neprovedení důkazu, který byl za účelem zjištění stavu policejního vozidla navržen. Relevance případného poškození rychloměru spočívá v tom, že v takovém případě dochází dle příslušného prováděcího právního předpisu k zániku platnosti ověření daného přístroje. Kromě toho žalobce namítal, že místo přestupku uvedené ve výroku prvostupňového rozhodnutí je v rozporu se spisem, neboť záznam o přestupku uvádí, že se vozidlo žalobce nacházelo v obci Lechovice u domu č. 91, ale ve výroku je uvedeno č. 119.

Další námitka žalobce směřovala proti provedenému měření rychlosti, resp. ustavení policejního vozidla. Dle názoru žalobce správní orgány v tomto ohledu vycházely toliko z odborného vyjádření výrobce použitého rychloměru, který měření shledal bezvadným, přestože žalobce doložil vlastní výpočet svědčící o tom, že měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, resp. že vozidlo nebylo ustaveno vodorovně s vozovkou. Žalovaný pochybil, pokud vycházel z nepodloženého závěru výrobce rychloměru a výpočty žalobce bez dalšího označil za nepřezkoumatelné. Nelze navíc přičítat k tíži žalobce, pokud žalovaný disponuje uvedeným dokumentem a souvisejícími obrázky toliko v černobílé verzi, neboť byly zaslány v barevném provedení. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu favorizoval vyjádření výrobce rychloměru, které nebylo na rozdíl od výpočtů žalobce nijak blíže podloženo. Přestože byly ohledně způsobu měření rychlosti dány důvodné pochybnosti, žalovaný nevyslechl zasahující policisty ohledně toho, zda postupovali v souladu s návodem k obsluze rychloměru, přestože tento požadavek vyplývá z judikatury. V řízení navíc nebylo prokázáno, že měření prováděli policisté a že byli za tímto účelem proškoleni.

V této souvislosti žalobce dále namítal, že výrobce rychloměru není oprávněn posuzovat, zda bylo měření v konkrétním případě provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru či nikoliv. K tomu žalobce doplnil, že jeho vyjádření je nevěrohodné, neboť má komerční zájem na tom, aby jeho rychloměr působil bezvadně. Vyjádření výrobce je navíc pouze spekulativní, neboť není založeno na znalosti konkrétních podmínek a skutkových okolností provedeného měření rychlosti. Tyto námitky nebyly žalovaným dostatečně vypořádány, stejně jako skutečnosti, že postup policistů v průběhu měření je ve věci rozhodný, že nebylo prokázáno měření oprávněnou osobou a že se na místě spáchání přestupku nacházela vegetace, která měření v souladu s návodem k obsluze vylučovala.

Podle názoru žalobce žalovaný rovněž pochybil, když nedoplnil výrok prvostupňového rozhodnutí o formu zavinění, neboť se jednalo o jeho obligatorní náležitost v době rozhodování před odvolacím orgánem. Dále žalobce namítal, že nebyla dostatečně zdůvodněna materiální stránka přestupku, resp. že se správní orgány v tomto ohledu nezabývaly konkrétními okolnostmi případu. Stejně tak nebyla dle názoru žalobce dostatečně zdůvodněna otázka zavinění, neboť není zřejmé, jakou formu

nedbalosti vzal správní orgán za základ svého rozhodování, přičemž se nezabýval tím, zda žalobce dodržel potřebnou míru opatrnosti, která je obligatorním znakem nedbalostního zavinění. Závěrem žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí nebyl uveden údaj o bodovém postihu, přestože je dle judikatury sankcí, která musí být ve výroku vymezena. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a považuje ji za nedůvodnou. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž v souladu s judikaturou vymezen ucelený argumentační systém, který jako celek poskytuje odpovědi na námitky žalobce, přičemž dostatečně prokazuje, že se žalobce daného přestupku dopustil. Co se týče jednotlivých námitek, žalovaný uvedl, že tvrzení ohledně záměny pachatele přestupku, resp. řidiče vozidla, odmítl v odvolacím řízení zejména proto, že bylo účelové. Je totiž přirozené, že by se řidič vozidla na místě bránil, že se přestupku nedopustil. Žalobce se však odmítl k věci vyjádřit. Průběh silniční kontroly byl navíc zaznamenán v policejní dokumentaci, ke které se v tomto ohledu žalobce prostřednictvím zmocněnce během ústního jednání kriticky nevyjádřil. Z jejího obsahu je pak spáchání přestupku dostatečně prokázáno, přičemž žalobce v této souvislosti výslech policistů nenavrhoval. Pokud dále zpochybnil použití úředního záznamu jako důkazu, poukázal žalovaný na skutečnost, že vycházel rovněž z porízené fotodokumentace, výpovědi žalobce a odborného vyjádření autorizovaného metrologického střediska.

Co se týče tvrzeného poškození policejního vozidla (promáčknuté přední dveře), podle názoru žalovaného se jedná o pouhou domněnku žalobce, která nemá oporu ve spisu, přičemž jí žalobce neuvedl při ústním jednání ani nijak blíže nedoložil. Správní orgány nemohou ověřovat každou hypotetickou domněnku obviněného z přestupku, a to s ohledem na zákonem stanovené lhůty k projednání přestupku. V projednávané věci navíc žádné důvodné pochybnosti o funkčnosti rychloměru nevystaly. Pokud se jedná o námitku ohledně místa spáchání přestupku, žalovaný k tomu uvedl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí a v policejní dokumentaci je shodně uvedena obec Lechovice u domu č. 119. Rozhodné je potom, že místo měření bylo ve výroku rozhodnutí formulováno dostatečně určitě, aby přestupek nemohl být zaměnitelný s jiným. Co se pak týče formy zavinění, povinnost uvádět tento údaj ve výroku rozhodnutí o přestupku byla zákonem zavedena až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán kromě toho nebyl povinen uvádět ve výroku rozhodnutí ani údaj o bodovém postihu, neboť se dle judikatury nejedná o jeho obligatorní náležitost. Žalovaný závěrem konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, přičemž navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku a dva úřední záznamy ze dne 10. 3. 2015. Z jejich obsahu je patrné, že téhož dne v 8:45 hod. byla žalobci v obci Lechovice u domu č. 119 policejní hlídkou naměřena rychlost jízdy 67 km/hod. (bez zohlednění odchylky měření), přičemž byl žalobce na základě předložených dokladů

ztotožněn, odmítl se k věci vyjádřit a úřední záznam nepodepsal. Součástí policejní dokumentace je dále výstupní snímek z použitého rychloměru, na kterém je vozidlo žalobce zachyceno na příjezdu, včetně zobrazení naměřené rychlosti 67 km/hod. Kromě toho se ve správním spisu nachází v rozhodné době platný ověřovací list použitého rychloměru AD9C, potvrzení o proškolení policistů a výpis z evidenční karty řidiče. Na základě těchto skutečností bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 10. 6. 2015. K němu se za žalobce na základě substituční plné moci dostavila paní M. V. Z protokolu o ústním jednání je zřejmé, že zmocněnkyně byla poučena o procesních právech obviněného z přestupku a bylo provedeno dokazování sdělením obsahu listin založených ve spisu. K tomu se zmocněnkyně vyjádřila způsobem, že policejní vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou, resp. v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Tím došlo dle jejího názoru k nesprávnému měření rychlosti. Proto navrhla, aby bylo řízení zastaveno nebo aby byli vyslechnuti zasahující policisté ohledně toho, zda postupovali v souladu s příslušným návodem. Na základě ústního jednání byl poté správní spis doplněn o odborné vyjádření výrobce rychloměru ze dne 11. 6. 2015, ve kterém byla analyzována výstupní fotodokumentace a uveden závěr, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, přičemž měřené vozidlo bylo ve správné poloze a okolní překážky nemohly přesnost měření ovlivnit. Na základě doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí byl pak žalobce o této skutečnosti vyrozuměn a poučen ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Současně mu za tímto účelem byla usnesením ze dne 30. 6. 2015 stanovena lhůta 10 pracovních dnů.

Jelikož bylo správnímu orgánu ve stanovené lhůtě doručeno toliko odvolání zmocnění k zastupování žalobce, bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán nejprve podrobně shrnul dosavadní průběh správního řízení a obsah spisové dokumentace, přičemž na tomto základě uvedl, že byl skutkový stav prokázán bez důvodných pochybností. Žalobce byl na místě spáchání přestupku policisty řádně ztotožněn. Co se týče překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, to bylo prokázáno fotodokumentací pořízenou z použitého rychloměru a vyjádřením autorizovaného metrologického střediska RAMET, a.s., dle kterého proběhlo měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze. Daný přístroj byl v rozhodné způsobit k použití, jak vyplývá z ověřovacího listu, jehož kopie je ve spisu založena. Pokud se jedná o materiální znak přestupku, ten byl dle názoru příslušného správního orgánu naplněn tím, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, když je překračování nejvyšší dovolené rychlosti důvodem vzniku dopravních nehod s nezanedbatelnými následky. Zavinění bylo dále dovozeno ve formě nedbalosti, neboť i kdyby žalobce nevěděl, že se dopouští přestupkového jednání, tak to vzhledem k okolnostem (tachometr, zastavěný úsek obce) a svým osobním poměrům (držitel řidičského oprávnění) vědět měl a mohl. Pokud se jedná o sankci, ta byla uložena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby, a to zejména s ohledem na přestupkovou minulost pachatele, jeho chování při projednání přestupku a místo a čas spáchání přestupku.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého nového zmocněnce pana T. B. blanketní odvolání, které až na výzvu správního orgánu písemností ze dne 20. 11. 2015 doplnil. V rámci jeho odůvodnění stejně jako v žalobě namítal, že

došlo k záměně řidiče, správní orgán nevyslechl zasahující policisty a nebylo vyloučeno měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze. K tomu žalobce doplnil, že si na dotazování zmocněnce vzpomněl na to, že na předních dveřích policejního vozidla bylo viditelné promáčknutí, patrně následkem nehody, což mohlo rychloměr poškodit. Proto navrhl důkaz ohledáním policejního vozidla. Správní orgán dále vycházel pouze z odborného vyjádření výrobce rychloměru, přestože ten není k takovému posouzení kompetentní a jeho závěry jsou nevěrohodné, nepodložené skutkovými okolnostmi případu a ovlivněné komerčním zájmem. Dle uvedených výpočtů žalobce nebyl odklon radarového svazku velký, takže jej bylo obtížné vizuálně (na fotodokumentaci) rozpoznat. Navíc je dle judikatury v řízení rozhodný nikoliv stav fotodokumentace, ale předcházející postup policistů. Námitka žalobce, že policejní vozidlo nebylo ustaveno vodorovně, nebyla vypořádána. V této souvislosti žalobce ve svém doplnění odvolání uvedl postup výpočtu odklonu radarového svazku, a to pomocí číselných hodnot a obrazového znázornění. Na jeho základě pak poukázal na skutečnost, že správní orgán neprovedl výslech zasahujících policistů, který by evidentně prokázal postup v rozporu s návodem k obsluze. K tomu přiložil fotografii z aplikace Google Street view, která má prokazovat, že řádnému ustavení policejního vozidla bránila vegetace. Dále žalobce uvedl, že ve spisu založené potvrzení o proškolení policistů se týká jiného přístroje, přičemž o neodbornosti dotčených úředních osob svědčí špatné nastavení výchozích hodnot rychloměru. Nebylo navíc prokázáno, že měření prováděli proškolené osoby. Závěrem žalobce stejně jako v žalobě namítal nejasnosti ohledně místa spáchání přestupku, neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí a nezdůvodnění materiální stránky přestupku. K tomu doplnil, že vyjádření výrobce rychloměru nereflexuje na snímku zachycené předměty, které mohly výsledky měření zkreslit.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

Žalobce předně namítal, že nebyl řidičem měřeného vozidla, resp. že jej v době měření rychlosti řídila jiná osoba, se kterou se následně v řízení vyměnil, a to proto, že jí hrozilo vybodování. K tomu doplnil, že nezpochybňuje obsah policejní dokumentace, dle které se ve vozidle v okamžiku zastavení a provedení silniční kontroly nacházel sám.

Řízení vozidla totiž převzal již v obci Práche, a to bez povšimnutí policistů, přičemž původní řidič poté z vozidla v obci Bantice nepozorovaně vystoupil. Dle názoru žalobce nelze tuto námitku považovat za nedůvodnou pouze z důvodu, že ji uplatnil až v odvolacím řízení, neboť její uplatnění na místě by zmařilo účel výměny řidičů. Je potom logické, že danou argumentaci přestřel až v době, kdy se dozvěděl o tom, že bude potrestán za jednání jiného, tedy po vydání a doručení prvostupňového rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že správní orgány vycházely primárně z toho, že tvrzení žalobce je účelové a nevěrohodné. Podle policejní dokumentace se kromě žalobce, který byl řádně ztotožněn, ve vozidle během silniční kontroly žádná další osoba nenacházela. Krajský soud v tomto ohledu připouští argument žalobce, že to samo o sobě nevylučuje možnost záměny řidičů mezi změřením vozidla a jeho zastavením policejní hlídkou. Na druhou stranu je krajskému soudu z jeho rozhodovací činnosti známo, že průběh měření rychlosti standardně probíhá způsobem, kdy je vozidlo ihned po změřením rychlosti sledováno, popř. je zastaveno předsunutou policejní hlídkou. Opačný závěr by vedl k absurdním důsledkům. Pokud by se totiž žalobce podle jeho skutkové verze policejní hlídce vzdálil natolik, že by stihl převzít řízení a původní řidič by se od vozidla dokonce dokázal nepozorovaně vzdálit, muselo by se jednat o natolik velkou časovou prodlevu, která neodpovídá podstatě a účelu bezprostředního sledování vozidla.

K tomu je vhodné doplnit, že zajisté nelze dle judikatury považovat námitku za nedůvodnou pouze proto, že byla uplatněna až v odvolacím řízení, neboť je záležitostí žalobce, jakou v řízení zvolí procesní strategii (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. 5 As 126/2011-68; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). To ovšem nijak nevylučuje závěr o tom, že v případě věcných námitek je jejich věrohodnost závislá na tom, v jaké fázi řízení byly uplatněny, což ostatně judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 66/2016 – 39: „*Nejvyšší správní soud v tomto s krajským soudem souhlasí, neboť tvrzení stěžovatele o možné záměně řidičů mezi měřením rychlosti a zastavením vozidla příslušníky policie nebylo ničím podložené a bylo zcela nepravděpodobné. Taková tvrzení není soud povinen složitě vyvracet prostřednictvím dokazování. Nejvyšší správní soud též v minulosti upozornil na to, že obrana podaná v přestupkových věcech teprve ex post sice není vyloučená, ale může se jevit dle kontextu věci i jako účelová*“.

Krajský soud tak nepochybuje o tom, že námitka spočívající v údajné záměně řidičů změřeného vozidla musela být žalobci ze své povahy známa již v okamžiku provedení silniční kontroly. Pokud v tomto ohledu namítá, že uplatnil námitku až v době, kdy se dozvěděl o tom, že bude postižen za jednání jiného, krajský soud k tomu uvádí, že každá průměrně inteligentní osoba mající řidičské oprávnění si je nepochybně vědoma toho, že v případě sepsání úředního záznamu a následného provedení ústního jednání, jí potenciálně hrozí vydání rozhodnutí o přestupku a uložení odpovídající sankce. Nelze pak vyčítat prvostupňovému správnímu orgánu, že neprovedl v této souvislosti důkaz výsledkem zasahujících policistů, neboť z obsahu policejní dokumentace žádné pochybnosti o osobě řidiče nevyplývaly a žalobce až do okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí v tomto ohledu nic nenamítal. Bez ohledu na výše uvedené krajský soud připomíná, že žalobce nejen v odvolacím řízení, ale ani v žalobě neuvedl identifikační údaje osoby, která měly být řidičem vozidla v okamžiku měření rychlosti, což důvěryhodnosti jeho skutkové verze

rozhodně nepřispívá. Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že námitka žalobce není důvodná. Nadto lze připomenout, že argumentace „záměnou řidičů“ je typickou žalobní topikou v obdobných věcech a bez opory v prokázaných a doložených skutkových okolnostech případu ji nelze považovat za přesvědčivou verzi skutkového děje.

V tomto kontextu žalobce dále namítal, že použití úředního záznamu jako důkazu v přestupkovém řízení je vyloučeno. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. V projednávané věci totiž správní orgány nevycházely toliko z úředního záznamu o spáchání přestupku, ale také z dalších podkladů, které byly ve spisu založeny, a to zejména z pořízené fotodokumentace výsledků měření rychlosti, ověřovacího listu použitého rychloměru, potvrzení o proškolení policistů a vyjádření autorizovaného metrologického střediska (společnost RAMET, a.s.). Úřední záznam, ať už v jeho strojově či ručně vyplněném provedení, tak tvořil pouze součást logicky provázaného řetězce důkazů vedoucího k závěru, že skutkový stav věci byl prokázán bez důvodných pochybností. Tento postup je právně konformní, jak ostatně vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70: *„Použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, je možné.“*

Další námitka žalobce poté směřovala proti platnosti ověření rychloměru. Konkrétně namítal, že v rámci odvolacího řízení poukázal na skutečnost, že přední dveře policejního vozidla byly promáčknuté, což byl pravděpodobně následek dopravní nehody, která mohla způsobit rozkalibrování zabudovaného rychloměru, resp. zánik jeho ověření v souladu s příslušným prováděcím právním předpisem. Žalovaný se však s touto námitkou vůbec nevypořádal a zcela pominul navržený důkaz ohledáním policejního vozidla. Krajský soud v tomto ohledu připouští, že žalovaný se k otázce údajného poškození policejního vozidla explicitně vyjádřil až ve vyjádření k žalobě. Na druhou stranu je třeba odůvodnění napadeného rozhodnutí vnímat ve vzájemných souvislostech. Žalovaný totiž opakovaně uvedl, že považuje provedené měření rychlosti za bezvadné, a to především s odkazem na pořízenou fotodokumentaci a její následné posouzení příslušným autorizovaným metrologickým střediskem. Z jeho obsahu pak na základě kontrolní šablony a uvedeného komentáře jednoznačně vyplývá, že vozidlo bylo změřeno ve správné poloze a okolní objekty nebyly způsobily výsledek měření ovlivnit. Žalovaný tedy nepovažoval za potřebné provádět další dokazování, neboť listiny založené ve spisu neindikovaly nic, z čeho by bylo možné usuzovat na závadu rychloměru, a tedy i nesprávnost výsledků provedeného měření rychlosti. Kromě toho musí krajský soud přisvědčit žalovanému v tom smyslu, že nelze s ohledem na časové a další limity přestupkového řízení provádět rozsáhlé dokazování ohledně každého hypotetického tvrzení žalobce, který si záhadně až v odvolacím řízení vzpomene (přestože byl v předcházejícím řízení aktivní), že policejní vozidlo mělo promáčknuté přední dveře, což mohlo být způsobeno, ale logicky také nemuselo, dopravní nehodou. Přestože tedy krajský soud spatřuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k vypořádání této námítky určité deficity, nedosahují dle jeho názoru takové intenzity, aby bylo možné při zohlednění zbývajících argumentace žalovaného hovořit o naplnění znaků nepřezkoumatelnosti či opomenutého důkazu. Navíc lze mít i bez odborných znalostí oprávněně pochybnosti o tom, zda by mohlo tvrzené promáčknutí předních dveří policejního vozu mít vůbec vliv na správnost měření nainstalovaným rychloměrem.

Další námitkou žalobce brojil proti rozporu ve stanovení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí a spisové dokumentaci (úředním záznamu), což dle jeho názoru činí prvostupňové rozhodnutí nezákonným. Jelikož se touto námitkou žalovaný vůbec nezabýval, zatížil současně napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Pokud se jedná o tvrzený rozpor výroku a úředního záznamu, krajský soud k tomu uvádí, že v ručně psaném i strojově vyplněném úředním záznamu, které jsou založeny ve spisu, je místo spáchání přestupku konkretizováno jako „Lechovice u domu č. 119“, tedy stejně jako ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Co se dále týče tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, žalovaný v jeho odůvodnění jednoznačně uvedl, že k měření rychlosti došlo u domu č. 119, a to ve vztahu k námitce zpochybňující skutečnost, že měření rychlosti proběhlo v obci, tedy na úseku, kde je maximální dovolená rychlost 50 km/hod. Z těchto důvodů považuje krajský soud uvedenou námitku za nedůvodnou. Pokud žalobce dále namítal, že popis „u domu č. 119“ odpovídal poloze policejního, nikoliv měřeného vozidla, krajský soud se ztotožňuje s argumentem žalovaného, že místo spáchání přestupku nelze vždy určit na metr přesně a je podstatné zejména to, aby stanovené místo odpovídalo skutkovému stavu a nebylo je s ohledem na konkrétní okolnosti případu zaměnit s jiným protiprávním jednáním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39).

Další skupinou námitek žalobce zpochybňoval závěry správních orgánů ohledně provedení měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze. Předně namítal, že policejní vozidlo nebylo správně ustaveno, což mělo za následek odklon radarové hlavy a nepřesné výsledky měření. Dále považoval za nesprávný postup, pokud žalovaný založil své rozhodnutí toliko na písemném vyjádření autorizovaného metrologického střediska, které nebylo dostatečně podloženo, aniž by zohlednil žalobcův výpočet odklonu radarové hlavy doložený v doplnění odvolání. Současně nebylo v řízení prokázáno, že měření rychlosti prováděli policisté a že byli za tímto účelem proškoleni. S ohledem na tyto skutečnosti vyvstaly v řízení důvodné pochybnosti o tom, zda bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze použitého rychloměru. Přesto však nebyli zasahující policisté v souladu s ustálenou judikaturou vyslechnuti. Krajský soud se s argumentací žalobce neztotožňuje.

Předně je třeba říci, že prvostupňový správní orgán za účelem prokázání viny žalobce vycházel primárně z pořízené fotodokumentace, kterou na základě vyjádření zmocněnkyně žalobce během ústního jednání doplnil o vyjádření odborně způsobilého subjektu, a to autorizovaného metrologického střediska. Na základě těchto podkladů pak dospěl k závěru, že nejsou dány důvodné pochybnosti o správnosti výsledků měření, dle kterého žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 14 km/hod., a to po započítání odchylky měření ± 3 km/hod. Pokud žalobce namítá, že z obsahu písemného vyjádření autorizovaného metrologického střediska nevyplývá, jak jeho zpracovatel k uvedeným závěrům dospěl, krajský soud k tomu uvádí, že jeho součástí je výstupní fotodokumentace a kontrolní šablona, ze kterých byla použitelnost výsledků měření ve správním řízení dovozena. Pokud se jedná o namítaný postup v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, je dle názoru krajského soudu dokazování v tomto ohledu zásadně podmíněno právě otázkou, zda výsledky měření vykazují výrazné nepřesnosti či nestandardní polohu měřeného vozidla apod., což by vyvolávalo potřebu přezkoumání postupu zasahujících policistů. Stejným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56, ve kterém

sice považoval za nezbytné posoudit, zda policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze použitého rychloměru, ale za zcela jiných skutkových okolností. V dané věci totiž proběhlo měření rychlosti pomocí přístroje PolCam PC2006, kdy je měření prováděno za jízdy, a to při potřebě zachování konstantní vzdálenosti mezi měřícím a měřeným vozidlem na počátku a konci měření. Jelikož byly dány důvodné pochybnosti o tom, zda byl tento požadavek dodržen a zda dokonce policisté svou jízdou překročení nejvyšší dovolené rychlosti nezapříčinili, konstatoval Nejvyšší správní soud, že je v tomto ohledu potřeba provést další dokazování. Uvedený judikát je nicméně na podmínky předmětné věci nepřiléhavý, neboť v tomto případě bylo měření provedeno statickým rychloměrem, jehož použití výše uvedené pochybnosti ohledně postupu policistů neumožňuje.

Sám žalobce navíc v doplnění svého odvolání uvedl, že: „*Ostatně, jak odvolatel vypočítal níže, rozdíl v odklonu radarového svazku nebyl nijak velký..., a proto nic nenasvědčuje tomu, že by jej měl zástupce AMS rozeznat.*“ Pokud by tedy přece jen došlo k nepatrné nepřesnosti měření, jak naznačuje žalobce, která je navíc částečně presumována a kompenzována zohledňovanou odchylkou měření ± 3 km/hod., nemělo by to za následek nenaplnění formální stránky přestupku, neboť žalobce dle naměřených hodnot překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 14 km/hod., což nelze považovat za bagatelní. Pokud žalobce v této souvislosti dále namítal, že nebylo prokázáno provedení měření oprávněnými a proškolenými osobami, krajský soud se ani s touto námitkou neztotožňuje. Předně je třeba poukázat na policejní dokumentaci (úřední záznamy a oznámení přestupku), ze které jednoznačně vyplývá, že měření vozidla a silniční kontrolu prováděli příslušníci Policie ČR, přičemž jsou ve spise založeny certifikáty o jejich proškolení k používání více druhů rychloměrů. Je pravdou, že explicitně nezahrnují absolvování školení k použitému rychloměru AD9C, což je podle ověřovacího listu založeného ve správním spisu varianta provedení rychloměru zabudovaná ve vozidle měřícího vozidla. To však samo o sobě neznamená, že nejsou schopni s rychloměrem řádně manipulovat. Je totiž nutné zohlednit skutečnost, že kromě absolvování podobných školení, je dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, pod který lze logicky subsumovat také kontrolu dodržování nejvyšší dovolené rychlosti, nedílnou součástí služební činnosti příslušníka Policie ČR, jak ostatně vyplývá z ust. § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 79a zákona o silničním provozu.

Následně žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami, které byly v odvolacím řízení uplatněny. Jednalo se zejména o zpochybnění kompetence a nestrannosti autorizovaného metrologického střediska, včetně nepřezkoumatelnosti jeho odborného vyjádření. Dále bylo namítáno neprokázání provedení měření oprávněnými osobami, a to v souladu s návodem k obsluze použitého rychloměru, a to také ve vztahu k řádnému ustavení měřícího vozidla, čemuž dle tvrzení žalobce bránila místní vegetace. Krajský soud k tomu uvádí, že k otázce neprovedení dokazování ohledně správnosti postupu policistů a jejich oprávněnosti provádět měření rychlosti se již vyjadřoval v rámci vypořádání předcházejících námitek. Na tomto místě pouze poukazuje na určitý paradox, kdy žalobce na jednu stranu hovoří o absenci výsledku policistů, ale hned vzápětí poněkud nelogicky namítá, že nebylo prokázáno, že měření prováděli oprávněné osoby, tedy policisté. Pokud se jedná o tvrzené nevypořádání námitek ohledně nesprávného ustavení

policejního vozidla vlivem místní vegetace, krajský soud opět konstatuje, že tato námitka byla vypořádána tím, že správní orgán neměl na základě provedení dokazování o správném provedení měření a jeho výsledcích žádné důvodné pochybnosti, což dostatečně zdůvodnil.

Co se týče samotného odborného vyjádření autorizovaného metrologického střediska, jehož obsahem se již krajský soud zabýval, je vhodné doplnit, že dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu platí, že: *„K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.“* Dle názoru krajského soudu tedy není důvodu, proč by správní orgán nemohl jako důkazní prostředek použít listinu vydanou subjektem, který je nepochybně schopen jako výrobce dotčeného rychloměru poskytnout relevantní a odborné informace o správnosti měření a použitelnosti získaných výsledků. V této souvislosti se krajský soud pozastavuje nad námitkou žalobce, že výrobce rychloměru je z důvodu svého komerčního zájmu podjatý, neboť mu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že sám právní zástupce žalobce v obdobných věcech řešených před zdejším soudem provedení důkazu dotazem na výrobce rychloměru pravidelně navrhuje. Přestože se tedy žalovaný namítanou podjatostí dotázaného autorizovaného metrologického střediska výslovně nezabýval, v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zdůvodnil, proč považuje jeho vyjádření z odborného hlediska za relevantní, resp. korespondující s pořízenou fotodokumentací. K tomu krajský soud pouze dodává, že nelze ve vztahu k návodu k obsluze hovořit o opomenutém důkazu, jak mylně uvádí žalobce, a to nejen s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav, ale zejména skutečnost, že žalobce provedení tohoto důkazu ve správním řízení výslovně nenavrhoval.

Další námitky žalobce pak směřovaly proti stanovení formy zavinění a zdůvodnění materiální stránky přestupku. Krajský soud v tomto ohledu nemůže přisvědčit právnímu názoru žalobce, že žalovaný měl ze zákona přistoupit ke změně prvostupňového rozhodnutí a doplnit jeho výrok o údaj ohledně formy zavinění. Je pravdou, že v době rozhodování žalovaného již nabyla účinnosti novela dnes již neplatného ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“), která zakotvila jako obligatorní náležitost rozhodnutí o přestupku také formu zavinění. V tomto ohledu však nelze argumentovat uplatněním zásady retroaktivity ve prospěch, neboť tato legislativní změna byla pouhou změnou formálních náležitostí rozhodnutí a neměla tak žádný vliv na právní kvalifikaci skutku či výši sankce, která byla žalobci uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 – 36). Pokud se jedná o samotné zdůvodnění subjektivní stránky přestupku, krajský soud je považuje za dostačující. V souladu s ust. § 3 zákona o přestupcích postačovalo obecně k naplnění odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, přičemž dle judikatury nelze považovat za nezákonné, pokud prvostupňový správní orgán s odkazem na osobu řidiče a další okolnosti případu v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že přestupek byl spáchán minimálně z nedbalosti nevědomé, když uvedl, že: *„i kdyby nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, vzhledem k okolnostem (tachometr, zastavěný úsek obce) a svým osobním poměrům (držitel řidičského oprávnění) toto vědět měl a mohl.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37).

Žalobce dále považoval za nepřezkoumatelné zdůvodnění materiální stránky přestupku. Podle názoru krajského soudu se však prvostupňový správní orgán této otázky věnoval dostatečným způsobem, neboť v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že jednáním žalobce byl porušen nebo ohrožen zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu tím, že v důsledku překračování nejvyšších dovolených rychlostí dochází především ke vzniku dopravních nehod s nezanedbatelnými následky. Pokud pak žalovaný tyto úvahy doplnil ve smyslu, že zákonodárce postihuje ze své podstaty ta jednání, která jsou společensky škodlivá, resp. že již samotným naplněním formální stránky skutkové podstaty přestupku dochází obecně k naplnění materiálního znaku, nepovažuje krajský soud tuto formulaci za problematickou, ale naopak plně vyhovující ustálené judikatuře. Mohou samozřejmě nastat situace, kdy bude společenská škodlivost přestupku v kontextu konkrétních okolností případu oslabena natolik, že nebude moci být jednání kvalifikováno jako přestupek, přestože budou jinak splněny všechny formální znaky jeho skutkové podstaty. V projednávané věci však žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci minimálně o 14 km/hod., což nelze dle názoru krajského soudu považovat za bagatelní porušení právních předpisů, jak je ostatně podrobně uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45).

Pokud se jedná o poslední žalobní námitku, kterou žalobce brojil proti neuvedení údaje o bodovém postihu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, není dle názoru krajského soudu důvodná. Žalobce sice správně poukázal na skutečnost, že dle judikatury lze bodový postih považovat za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z toho ovšem nelze dovozovat, že by bylo povinností správního orgánu uvádět bodové hodnocení přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť je bodový postih a jeho záznam prováděn v rámci jiného druhu správního řízení a nelze jej tak považovat za obligatorní náležitost rozhodnutí o přestupku ve smyslu dnes již neplatného § 77 zákona o přestupcích. Stejný právní názor ostatně opakovaně vyslovil rovněž Nejvyšší správní soud, a to například ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48: *„Kasační soud však již v minulosti dospěl k závěru, že zákon o silničním provozu (ani jiná platná právní úprava), neukládá správním orgánům povinnost uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí.“*

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné

úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.